

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 248/2010-10

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 17. júna 2010 predbežne prerokoval sťažnosť R. P..., t. č. vo výkone trestu odňatia slobody, vo veci namietaného porušenia jeho bližšie neoznačených práv rozsudkom Krajského súdu v Košiciach sp. zn. Ntc 4/06 z 3. apríla 2006, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť R. P. o d m i e t a ako podanú oneskorene.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 21. mája 2010 doručené podanie R. P. (ďalej len „sťažovateľ“) označené ako „*Sťažnosť pre porušenie zákona*“. Vychádzajúc z obsahu tohto podania dospel ústavný súd k záveru, že úmyslom sťažovateľa bolo podať sťažnosť podľa čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), ktorou namieta porušenie svojich bližšie neoznačených práv rozsudkom Krajského súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. Ntc 4/06 z 3. apríla 2006 (ďalej aj „namietaný rozsudok“).

Z obsahu sťažnosti a k nej pripojených príloh ďalej vyplýva, že namietaným rozsudkom bolo podľa § 518 ods. 1 a 3 Trestného poriadku s prihliadnutím na § 515 ods. 2 písm. b) Trestného poriadku rozhodnuté, že právoplatný rozsudok Mestského súdu v Brne sp. zn. 1 T 38/2001 z 21. mája 2002 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Brne sp. zn. 3 To 342/2002 zo 4. septembra 2002 v rozsahu, v ktorom sa týka trestu odňatia slobody v trvaní 12 rokov uloženého sťažovateľovi (pre trestné činy lúpeže podľa § 234 ods. 1 Trestného zákona Českej republiky), sa uznáva na území Slovenskej republiky. Ministerka spravodlivosti Slovenskej republiky (ďalej len „ministerka spravodlivosti“) podala 16. októbra 2009 proti označenému rozsudku krajského súdu dovolanie podľa § 371 ods. 1 písm. h) a i) Trestného poriadku s odôvodnením, že obvinenému bol uložený trest „*mimo zákonom ustanovenej trestnej sadzby alebo mu bol uložený taký druh trestu, ktorý zákon za prejednávany trestný čin nepripúšťa, ako aj, že rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo nesprávnom použití hmotnoprávneho ustanovenia*“.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) o dovolaní ministerky spravodlivosti rozhodol uznesením sp. zn. 1 Tdo 42/2009 z 24. februára 2010 (ďalej aj „uznesenie najvyššieho súdu“) tak, že ho podľa § 382 Trestného poriadku per analogiam a § 382 písm. b) Trestného poriadku odmietol. Podľa uznesenia najvyššieho súdu bola dôvodom odmietnutia dovolania podaného ministerkou spravodlivosti skutočnosť, že aj keď napadnutý rozsudok krajského súdu obsahoval „*správne aj zákonné poučenie o možnosti podania opravného prostriedku a bol v zmysle § 518 ods. 3 Tr. por. riadne doručený obžalovanému, prokurátorovi a ministerstvu spravodlivosti... ani jedna zo strán, teda ani minister spravodlivosti, možnosť podania riadneho opravného prostriedku proti tomuto rozsudku krajského súdu nevyužili. Vzhľadom na skutočnosť, že minister spravodlivosti, v danom prípade ako strana v konaní, nevyužil svoju zákonnú možnosť na podanie odvolania, nie je oprávnený podať v tej istej veci ani dovolanie.*“.

Aj napriek tomu, že odôvodnenie sťažnosti je v prevažnej miere založené na námietkach týkajúcich sa postupu najvyššieho súdu v súvislosti s rozhodovaním o dovolaní ministerky spravodlivosti proti rozsudku krajského súdu sp. zn. Ntc 4/06

z 3. apríla 2006, sťažnosť nesmeruje proti uzneseniu najvyššieho súdu, ktorým bolo toto dovolanie odmietnuté, ale sťažovateľ sa domáha, aby ústavný súd:

„1.) podľa § 386 ods. 1 Tr. por. vyslovil, že právoplatným rozsudkom Krajského súdu v Košiciach sp. zn. Ntc 4/06 z 3. apríla 2006 bol porušený zákon v ustanovení § 517 ods. 1, 2 Tr. por. v neprospech obvineného R. P., t. č. vo výkone trestu odňatia slobody...

2.) podľa § 386 ods. 2 Tr. por. zrušil napadnutý rozsudok aj ďalšie rozhodnutia naň obsahovo nadväzujúce a to rozsudky OS v Sp. N. Vsi pod sp. zn. 3 T 6/97 a 5 T 142/97, pokiaľ vzhľadom na zmenu, ku ktorej zrušením došlo, stratili podklad.

3.) podľa § 388 ods. 1 Tr. por. vrátil vec Krajskému súdu v Košiciach, aby vec v potrebnom rozsahu znova prerokoval a rozhodol.

4.) vyslovil, že Dovolanie Ministerky spravodlivosti SR vo veci odsúdeného R. P. pod č. 2767/07-61/D/131 Najvyššiemu súdu SR bolo zákonné, odôvodnené a vecne správne.

5.) prikázal, aby Krajský súd v Košiciach postupoval v súlade s § 39 ods. 1 Tr. zákona (z. č. 140/1961 Z. z.), taktiež podľa § 2 Tr. zák. (z. č. 300/2005 Z. z.) platný do 1. 1. 2006.“

II.

Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

Podľa ustanovenia § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním

a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Podľa ustanovenia § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Vzhľadom na citované ustanovenia zákona o ústavnom súde ústavný súd predtým, ako prikočí k samotnému vecnému posúdeniu sťažnosti, je povinný zaoberať sa tým, či sťažnosť spĺňa všetky zákonom ustanovené náležitosti, ako aj to, či sú dané podmienky na jej prerokovanie ustanovené zákonom o ústavnom súde. V predmetnej veci ústavný súd k takémuto záveru nedospel.

Ústavný súd je podľa § 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde viazaný návrhom na začatie konania. Viazanosť ústavného súdu návrhom sa vzťahuje najmä na návrh výroku rozhodnutia, ktorého sa sťažovateľ domáha. Ústavný súd teda môže rozhodnúť len o tom, čoho sa sťažovateľ domáha v návrhu na rozhodnutie svojej sťažnosti, a vo vzťahu k tomu subjektu, ktorý označil za porušovateľa svojich práv [(čl. 2 ods. 2 ústavy) napr. m. m. III. ÚS 2/05, II. ÚS 19/05].

V nadväznosti na to ústavný súd ďalej uvádza, že sťažnosť bolo potrebné odmietnuť z dôvodu, že bola podaná oneskorene. V súvislosti s tým pripomína, že jednou zo základných podmienok prijatia sťažnosti na ďalšie konanie je jej podanie v lehote ustanovenej v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde. Táto lehota je dvojmesačná a začína plynúť od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu, pričom pri opatrení alebo inom zásahu sa počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol o opatrení alebo inom zásahu dozvedieť. Nedodržanie tejto lehoty je zákonom ustanoveným

dôvodom na odmietnutie sťažnosti ako podanej oneskorene (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde). V prípade podania sťažnosti po uplynutí zákonom ustanovenej lehoty neumožňuje zákon o ústavnom súde zmeškanie tejto lehoty odpustiť (pozri napr. IV. ÚS 14/03, I. ÚS 64/03, I. ÚS 188/03).

Keďže sťažnosť smeruje proti rozsudku krajského súdu sp. zn. Ntc 4/06 z 3. apríla 2006 a ústavný súd na krajskom súde zistil, že uvedený rozsudok nadobudol právoplatnosť 4. novembra 2006, pričom sťažnosť bola ústavnému súde doručená 21. mája 2010, je bez akýchkoľvek pochybností zrejmé, že bola podaná v značnom časovom odstupe po uplynutí ustanovenej dvojmesačnej lehoty od právoplatnosti napadnutého rozsudku krajského súdu, teda oneskorene. Ústavný súd ju preto pri predbežnom prerokovaní podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol z tohto dôvodu.

Ústavný súd bez toho, aby sa tým osobitne zaoberal, už len poznamenáva, že počítanie ustanovenej dvojmesačnej lehoty od doručenia uznesenia najvyššieho súdu sp. zn. 1 Tdo 42/2009 z 24. februára 2010 neprichádzalo v okolnostiach daného prípadu do úvahy, pretože toto rozhodnutie sťažovateľ svojou sťažnosťou nenapáda.

Z uvedených dôvodov ústavný súd sťažnosť odmietol pri jej predbežnom prerokovaní podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde ako podanú oneskorene.

Oneskorené podanie sťažnosti nemožno odstrániť. Preto bolo už bez právneho významu vyzývať sťažovateľa na odstránenie nedostatkov jeho sťažnosti (najmä neoznačenie základných práv, porušenie ktorých namieta), lebo ani ich prípadné odstránenie by na výsledok konania nemalo žiaden vplyv. Z toho istého dôvodu už taktiež neprichádzalo do úvahy zaoberať sa žiadosťou sťažovateľa o ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom.

Nad rámec odôvodnenia ústavný súd dodáva, že sťažnosť bolo možné odmietnuť aj pre nedostatok právomoci ústavného súdu na jej prerokovanie. Sťažovateľ sa totiž mohol domáhať ochrany svojich práv vo vzťahu k namietanému rozsudku využitím riadneho

opravného prostriedku (odvolania podľa § 518 ods. 3 Trestného poriadku) v odvolacom konaní pred najvyšším súdom. Zo sťažnosti, ako aj z uznesenia najvyššieho súdu sp. zn. 1 Tdo 42/2009 z 24. februára 2010 vyplýva, že v okolnostiach daného prípadu sťažovateľ možnosť podania riadneho opravného prostriedku nevyužil (odvolanie nepodal), a taktiež ho nepodala ani jedna zo strán konania (prokurátor a minister spravodlivosti), ktorým bol rozsudok krajského súdu sp. zn. Ntc 4/06 z 3. apríla 2006 riadne doručený.

Ak sťažovateľ nevyčerpal predtým, ako podal sťažnosť ústavnému súdu, všetky opravné prostriedky, ktoré mu zákon na ochranu jeho základných práv alebo slobôd účinne poskytuje a na použitie ktorých je oprávnený podľa osobitných predpisov, nesplnil tým ani podmienku ustanovenú v § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde.

Právomoc všeobecného súdu poskytnúť sťažovateľovi ochranu pred zásahom do jeho základných práv a slobôd v danej veci vylučuje právomoc ústavného súdu na meritórne prerokovanie sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 17. júna 2010